

DE JONGEN
DIE GRAAG
KATTEN
TEKENDE

EN ANDERE
VERHALEN

MICHAEL DE COCK

met illustraties van

FATINHA
RAMOS

Inhoud

DE JONGEN DIE
GRAAG KATTEN
TEKENDE

5

HET GESCHENK
VAN DE MUSSEN

19

DUIZEND JAAR
EEN DAG

39

DE TOREN
VAN ROZAFI

59

HET LAATSTE
MEESTERWERK VAN
KWASHIN KOJI

75

DE JONGEN DIE GRAAG KATTEN TEKENDE

Er was eens een jongen die graag katten tekende. Nu kunnen veel mensen aardig tekenen, maar niemand kon zo mooi katten tekenen als hij. Soms leek het wel of ze leefden. Alsof ze zo van het blad zouden springen om te miauwen of te ronken. Rennende katten, springende katten, spinnende, ronkende, kwispelende, soezende of slapende katten. Rode, grijze, witte, gevlekte, zwarte katers en kattinnen. Hij tekende ze allemaal. Waar en wanneer hij maar kon. Hij had nooit anders gedaan en hij zou ook nooit anders doen. En zo leefde hij nog lang en gelukkig.
Einde.

Is dit het einde van het verhaal? Nee, natuurlijk niet. Het is pas het begin...

De jongen wist niet hoe het kwam dat hij zo graag katten tekende. Was het misschien omdat hij van zijn vader nooit een kat gekregen had? ‘Wat moeten we met een kat, jongen’, had die altijd gezegd. ‘We hebben nu nauwelijks genoeg om je broers en zussen te eten te geven.’ Dus kon hij alleen maar naar een kat *verlangen*. En verlangen, dat leerde hij pas later, is voor een kunstenaar als zonlicht voor de bloemen en regen voor het land.

Om zijn tekeningen te maken had de jongen geen pen of papier nodig, laat staan een schilders-ezel of tekenblok. In het hoge gras, op de berm bij de brug, op een oude krant gevonden op straat, of met de hiel van zijn voetzool in het zand: waar hij kon, tekende hij katten. Zonder zich af te vragen hoe of waarom kwam er eerst een snor, daarna een oor, een neus en al gauw een kat tevoorschijn. Een punt werd een lijn, werd een lijf, werd een kattenlijf.

Alsof het niet anders kon. Het was zijn talent.

Zijn vader en moeder waren eenvoudige, voortreffelijke mensen. Ze hadden een kleine boerderij en hadden nauwelijks genoeg om hun kinderen te eten te geven. Van zo gauw die oud genoeg waren om de grond te ploegen of groenten te oogsten, moesten de kinderen mee naar de akker, en 's avonds hielpen ze met klusjes in het huis.

Behalve de jongste van het gezin — de held van dit verhaal — die deugde niet voor het harde werk met paard, kar, ploeg of zeis. Dat had de vader al snel gezien. De jongen was slim, dat wel. Veel slimmer zelfs dan zijn broers en zussen, maar hij was ook tenger, frêle en bleek. Hij zou nooit echt groot en sterk worden. Op het land zou de knaap alleen maar ongelukkig worden. Dat kon iedereen zien.

Op een nacht kon de jongen door de dunne muren van het arme huisje zijn ouders horen praten. En ook al fluisterden ze het zacht en waren de woorden niet voor zijn oren bestemd, toch kon hij alles horen. Dat het nooit écht wat met hem zou

worden, en dat ze hem maar beter naar het klooster zouden sturen.

En zo gebeurde het. Een dag later bracht de moeder haar zoon naar de tempel, een dagmars verderop. Ze vroeg aan de oude priester die in de tempel woonde, of hij voor de jongen wilde zorgen. ‘Hij heeft een goed karakter, en hij is slim’, zei ze. ‘En hij kan lezen en schrijven.’ Hij zou daar kunnen studeren en de oude man zou hem alles kunnen leren.

De grijsaard aarzelde. Wat moest hij met die tengere, bleke jongen? Hij sprak hem vriendelijk toe en stelde hem een paar vragen. Daarop gaf de jongen zulke verstandige antwoorden dat de oude man een bewonderende glimlach niet kon onderdrukken en besloot het erop te wagen. ‘Je bent welkom.’

En zo nam de kleine jongen die graag katten tekende, zijn intrek als dienaar in het eeuwenoude klooster. Hij nam afscheid van zijn moeder met een innige omhelzing en een kus, en keek haar na

door het kleine raam in de dikke tempelmuur, toen ze de heuvel weer af liep. Ze was niet minder verdrietig dan hij.

De knaap leerde gehoorzaam alles wat de priester hem onderwees en werd elke dag een beetje slimmer. Ze raakten aan elkaar gehecht en de oude man vond in de kleine jongen de kleinzoon die hij nooit had gehad. Maar ach, het bloed kruipt waar het niet gaan kan en ook nu kon de jongen zich maar voor een poosje bedwingen. Hij kon het tekenen immers niet laten. Wanneer de priester hem even niet in de gaten hield, droomde de jongen weg en liet zijn gedachten de vrije loop. Het duurde niet lang voor hij zich weer aan het tekenen zette. Het begon met één klein katje, verdwaald en miauwend op zoek naar een warm nest. Maar al spoedig doken er overal katten op. En dat op plaatsen waar er helemaal geen katten thuishoren: in de kantlijn van de dikke, geleerde boeken waarin hij studeerde, op de kleine bank waarover hij uren gebogen zat, op de dikke muren van het klooster

De Cock, Michael en Fatinha Ramos

*De jongen die graag katten tekende
en andere verhalen*

© 2021 Infodok / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen,
Michael De Cock en Fatinha Ramos
Gemaakt onder licentie van Davidsfonds.
'Infodok' is het geregistreerde merk van Davidsfonds vzw.
www.standaarduitgeverij.be/infodok

Tekst: Michael De Cock
Illustraties: Fatinha Ramos
Vormgeving: Dooreman

De illustrator ontving voor de illustraties van dit boek
een werkbeurs van Literatuur Vlaanderen.

D/2021/0034/112
ISBN 978 90 02 27318 6
NUR 277,303

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd — op enige manier —
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.